

לבוא ולדבר בלשון עבר, זהו מעשה שאיננו מתקשר עם ההגיון. חרף עובדת גילו המתקדם 83, שכן שמואל עד הזמן האחרון היה בעיני נים היטב. עד ואכפתי, וזו אולי מילת המפתח לאישיותו. לשמואל היה אכפת אל הכל, אל הזולת, אל הנעשה ברפת עד הפרט האחרון, ותמיד היה מבקש **אנה** הסבר לי הרי אתה יודע יש התקדמות במדע וכו'... אל תשאירו אותי מאחור. שמואל היה ממש תאב חיים, וגם כאשר בשנים האחרונות פקדו אותו צרות רפואיות הוא שמר על כושר טוב הוא לא דעך. ואנחנו הצעירים שהיינו במחיצתו תמיד אמרנו לו שמואל הלוואי עלינו בגילך. וזו לא היתה מליצה שדופה. האמת שהאיכפתיות שלו והתייחסותו לכל בעיה ברצינות כזו הוציאה אותו לא אחת משלוותו. ראינו אותו מתייחס ומתבטא באסיפה הכללית, שמר על כושר לימוד, כל אלה מקשים להסביר שעליך, על שמואל אנו מדברים בלשון פרידה.

לפני הליכתו לניתוח כשאיחלתי לו הצלחה ענה לי אל תדאג אני הרי רוצה לחיות עד 120 שנה.

נראה לי שהמאה ועשרים הוא לא מספר אלא מושג ואתה הגעת אליו. שמואל נתגלה לנו בחיבתו היתרה לבעלי חיים שכן לא **בך** אוהב הבריות היה אלא גט אוהב חיות כך למשל כאשר מדיניות ההזנה המודרנית גורסת לתת לעגלות אוכל מדוד ואח"כ הן היו עומדות וצועקות, שמואל בהסתר היה נותן להן תוספת כמו אומר קחו רק אל תצרחו. ולכלבי הרפשינים תמיד היה לו מענק קטן.

שמואל תמיד קיבל את כולטם בלבביות ובחיוך הוא. תמיד האמין בשרב שבאדם ולא ברע בו. אופטימי ונאיבי עד להתקנות בו. ותמיד אם חסר למישהוא משהוא-שמואל היה הכתובת.

אכן תחסר לנו דמותו היושבת במשרד בפידתו ועוסקת בסידור העדר ובחשבונות, כולנו נתגעגע אליך בית אשדות וציבור הרפתנים המרכינים ראש על קברך.

נה על משכבך בשלום.

איציק גל.